

**3r premi prosa** 100 euros

**Pseudònim: Sambucus**

Obra : (357) ENTRE TU I JO

Autor: **MARTÍ ORRIOLS I CAMPS**

---

**357**

## Entre tu i jo

Després de tot un dia de feina a l'hort, un cop el Sol s'ha amagat i amb ell les gallines s'han endinsat al galliner, ha arribat el moment de seure al sofà a descansar. Per molta gent deu ser el que esperen des de bon matí. Jo no. El silenci m'envolta, no hi ha res, no hi ha ningú i no sé què fer. Miro les parets una i altra vegada esperant trobar quelcom en algun dels quadres que hi ha penjats. Però igual que en la vida, no sé ben bé què hi busco. Felicitat? No, massa simple. M'hi endinso en cada un d'ells tot creant nous mons, menys perfectes del que em podria arribar a imaginar. Suposo que això és el pa de cada dia del senyor... daixonses, el tal... Déu? La bombeta torna a fallar. Era la meva única font de calor, així que em tapo amb totes les mantes de les que dispo. Dono un cop d'ull al rellotge de la cuina esperant trobar alguna distracció en el tic-tac de les agulles, però s'ha quedat atrapat a les vuit del matí de vés a saber quin dia. I tot i així, el temps continua avançant. Com un objecte tan simple pot mesurar una cosa tan abstracte i totalment intangible? Si és que li podem dir cosa... Em començo a observar les mans, els dits, les formes arrugades que es dibuixen a la pell i vaig penetrant cada cop més la mirada fins arribar a imaginar-me les cèl·lules, ben diminutes i flotant en un mar de buit, de no res i alhora d'infinatat. Què simple és la seva funció en aquesta vida. En canvi, què difícil és comprendre-les. De sobte, una veu em fa caure dels núvols, algú m'ha parlat. Estic confús i tinc certa sensació de por, crec. No sé on mirar, la veu ressona per tot arreu. Qui hi ha? Para de dir-me coses, on ets? Així que decideixo moure'm pels diferents racons de la casa fins que, per fi, es planta davant meu. Ah, ets tu! Un altre cop, què imbècil sembles! Ara ja amb un posat més aviat vacil·lant per intentar camuflar les meves inseguretats, mentre ell segur que deu estar pensant el mateix de mi. No, no et tinc odi, no sé perquè ho dius. No és que t'eviti, senzillament no tinc ganes de parlar amb tu ara. Bé, ni ara ni mai, cert. Quin avorriment, vaig a... Covard? No crec que sigui qüestió de... ja. Em deixes acabar de... Val, millor callo. Mai em deixes dir la meva, segueixes sent un egocèntric. Que no em conec a mi mateix? I tu sí, no? Clar... no has canviat gens. Em començo a ficar neguitós, una sensació d'angoixa em comença a envair tot el cos. No para de fer-me preguntes, de dir-me coses sense cap ordre i sense tenir temps a respondre-les totes. Em parla massa ràpid i vol saber massa coses. No sé com ni en quin moment, però al meu voltant tot s'ha enfosquit. Sóc com un Titànic en el moment del xoc. Només hi som ell i jo. Ara sí que no puc escapar, ell té el flotador. En aquest instant em vénen tot de respostes, però no tinc la ment suficientment ordenada com per trobar les corresponents preguntes. Estic enmig d'un mar de dubtes i m'hi ofego. Una sensació estranya em domina. El cor s'expandeix i es contrau amb més força de la normal, sembla que es vol

pronunciar. No acabo de ser jo. O potser sí, no ho sé. Només sé que sento, sento enyorança. Enyoro a la gent, aquella amb qui he compartit tantes històries i, fins i tot, amb la que tan sols només hi he arribat a coincidir una mirada d'ulls. Com algú desconegut et pot arribar a marcar tant? Enyoro els carrers del poble, la plaça, el bar... cada moment del passat viscut i del futur desitjat que mai arribarà. Cada instant... un moment! Una ràfega d'aire entra dins meu, la boira s'esvaeix i caic al buit. Torno a tocar de peus a terra.

Vols parar de bombardejar-me el cap amb aquests pensaments! No veus que no sé què fer-ne d'ells? Què vols dir amb que potser aquest és el meu problema? Ens quedem una estona en silenci. Aleshores una petita espurna s'encén dins el meu cap, noto que vol dir alguna cosa, però no l'acabo d'entendre. No m'agrada, no pot voler dir això... em sento incòmode. No sé què vols, però tan sols vull que em deixis tranquil, que m'acceptis tal i com sóc. Oblida'm! I jo, perplex amb la seva resposta decideixo girar el mirall i seure al sofà amb la intenció de tornar a resguardar-me en els quadres, ara ja sense vida. Il·lús de mi, com si d'aquesta manera pogués fer-lo callar..., com si pogués fer-me callar.